

částek, i když neměla a nemohla míti bezprostředně v zápětí nebezpečí pro provoz autobusu, nebezpečí takové po případě přece mohla způsobiti, a nelze proto souvislost krádeže s bezpečností budoucího provozu spolehlivě a naprosto vyloučiti za všech okolností. Nelze proto shledati právně mylným názor prvního soudu, shledal-li v odcizených součástkách věci v § 85 c) tr. zák. jmenované, a kvalifikoval-li krádež podle § 175 I b) tr. zák.

Čís. 4173.

Týká-li se urážlivý výrok (že za příslibení domovského práva židům byla slíbena odměna) celého obecního zastupitelstva, jest oprávněn k soukromé obžalobě pro urážku na cti i starosta.

(Rozh. ze dne 20. května 1931, Zm II 146/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti soukromého obžalobce do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 27. února 1930, pokud jím byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěn z obžaloby pro přečin proti bezpečnosti cti podle § 488 tr. zák. a § 1 zákona čís. 124/1924, vyhověl, pokud čelila proti zproštění obžalovaného co do výroku »Kolik slíbili, není nám dosud známo«, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a vrátil věc soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Pokud jde o výrok »kolik slíbili, není nám dosud známo«, zprostil kmetský soud obžalovaného jen z toho důvodu, že prý nelze tento výrok vztahovati na soukromého obžalobce, ano příslibení domovského práva nepřisluší jen starostovi samému, a mohl by se tedy výrok vztahovati na kohokoli z obecního zastupitelstva. Zmateční stížnost soukromého obžalobce napadá tento úsudek nalézacího soudu, tvrdíc mimo jiné, že je sice správné, že o příslibu domovského práva v obci nerozhoduje soukromý obžalobce sám, nýbrž celé obecní zastupitelstvo, že však soukromý obžalobce jako starosta je za vše zodpovědný, a to i za jednání těch, kdož o tom spolurozhodují, takže, byl-li kdo v tomto směru vydán v opovržení, byl to i soukromý obžalobce; že se mohli oním výrokem cítiti uraženi i jiní členové obecního zastupitelstva, je prý vedlejší, a nežalovali-li, je to jejich věcí. Těmito vývody provádí zmateční stížnost vlastně hmotněprávní důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 c) tr. ř., vytýkajíc, že nalézací soud nesprávně řešil otázku, zda je soukromý obžalobce, vystoupivší ohledně onoho výroku jako obžalobce, k tomu oprávněn. Stížností jest přisvědčiti, neboť kmetský soud neprávem upřel soukromému obžalobci v tomto bodu oprávnění k soukromé obžalobě z úvah, které nevedou k tomuto výsledku. Podle ustálené judikatury zrušovacího

soudu (viz na př. rozh. čís. 2604 sb. n. s.) je v případech, kde se obviňování děje znamenými připadajícími na více osob náležejících jistému sboru, okruhu a pod., aniž je patrné, na kterou z nich se urážlivý útok vztahuje, každá z těchto osob dotčena na své cti, a je následkem toho k podání soukromé obžaloby oprávněna každá z nich, jež se podle způsobu výtky musí obávati, že bude třetími osobami pokládána za osobu nebo za jednu z osob, na něž se urážlivý projev vztahuje. V souzeném případě vztahuje se výrok »kolik slíbili (t. j. několik cizích neznámých židů za příslibení domovského práva), není nám dosud známo« na obecní zastupitelstvo v K., jež rozhoduje o příslibení domovského práva v obci. Je tedy k podání soukromé obžaloby oprávněn každý člen tohoto zastupitelstva, tudíž i starosta obce jako jeho čelný člen a představitel, který se ještě více než ostatní členové obecního zastupitelstva musel obávati, že pozastavený výrok bude čtenáři letáku pokládán za výtku, vztahující se i na něho.

Čís. 4174.

Lhůta § 281 (294) tr. ř. k provedení zmateční stížnosti (odvolání) počíná pro státní zastupitelství dnem, kdy mu byl (lhostejno, zda z podnětu opovědi opravného prostředku či z jiného podnětu) dodán prvopis rozsudku k nahlédnutí (§ 78 tr. ř.).

Účinek tohoto doručení nemůže odvrátiti ani státní zastupitelství prohlášením při vrácení spisů, že jich použilo pro jinou trestní věc, ani soud doručením spisů státnímu zastupitelství ještě jednou s poukazem na opověď opravných prostředků.

(Rozh. ze dne 21. května 1931, Zm I 328/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném sezení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chrudimi ze dne 20. června 1929, pokud napadla výrok, jímž byl obžalovaný uznán vinným jen přestupkem podle §§ 197, 461 tr. zák., nikoliv zločinem podle §§ 197, 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Státní zastupitelství opovědělo dne 22. června 1929, druhý den po vynesení napadeného rozsudku, tedy včas zmateční stížnost a odvolání do výše trestů všech obžalovaných, a žádalo současně o opis rozsudku a o sdělení spisů. K další jeho žádosti, by mu byly spisy bez rozsudku zaslány k nahlédnutí pro jinou trestní věc proti neprodlenému vrácení, byly nalézacím soudem dne 11. listopadu 1929 doručeny státnímu zastupitelství spisy i s rozsudkem, při čemž soud podotkl, že rozsudek není dosud opsán. Státní zastupitelství vrátilo spisy 17. listopadu 1929 soudu po nahlédnutí, podotknuvši, že jich upotřebilo pro jiné spisy. Dne 18. prosince 1929 dodal soud státnímu zastupitelství »prvopis roz-